

тивен корелат на леда, мраза и производните им студ и хладнина. Тази антитеза е не по-малко заварена и устойчива от онази между ангела и демона. Само че, за да бъде изобщо в състояние да я формулира, Яворов трябва да изтегли аз-а си от едното, за да го въплъти в другото, и така отделният текст, крайното стихотворение се опитва безуспешно да измами интертекста. В „Не си виновна ти“ духът-”кристален мраз“, действително формира поле на ценности, антитетични спрямо пламъка и саждите. Обаче аз-аът, който убеждава в „Насаме“ и укорява в „Не си виновна ти“, пък обещава в „Демон“ - и обещава същото, за което укорява в „Не си виновна ти“. Така в *„Не си виновна ти“* антитезата е виновна, за да не се случи заедността между него и нея; в *„Демон“* осъществяването на заедността между него и нея е условие да се осъществи самата антитеза. Така че в интертекста самата жена-събеседница се оказва разкъсана не толкова от ноктите на демона, колкото от разните логизирания в метаболичната антитетика, на които я подлага непрестанният каприз на вокатива.

Така, ако би имало някакъв единен сюжет, основан върху подредбата на стихотворенията „Не си виновна ти“, „Демон“ и „Да славим пролетта“ в „Безсъници“ и „Прозрения“, то той би изглеждал така: *аз-ът първо се разделя поради антитетичната си позиция спрямо любимата (прах, сажди на страстта - дух кристален мраз); после демонично я прелъстява, обещавайки ѝ антитезата (следователно логически унищожавайки причините за раздялата); и накрая триумфира екстатично в пролетта-любов, най-сетне успял да постигне същата антитеза („аз съм дух, а ти си плът!“), заради която преди това се беше разделял; без обаче да забравяме, че още преди тези три състояния той беше заявил (в „Насаме“) разделеността като главно условие на сливането, и т.н. Значи, ако изобщо можем да наречем тази антитеза „диалектическа“, то тя е такава само в онова първо антично значение на термина, според който името „диалектика“ означавало изкуство да се води спор.*

И така, сюжетът отново много прилича на антитезисния на себе си ангел и тавтологичния на себе си демон, които се различаваха по това, че и двата дишат пламъци. Пламъкът предикативно унищожи опозицията между ангела и демона, но пък влезе в антитетична двойка с мраз, но това пък пак престана да бъде антитеза,